

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 5Tos/103/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2120011522
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 01. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Martin Žovinec
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2021:2120011522.2

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Martina Žovinca a sudcov JUDr. Kataríny Batisovej a Mgr. Pavla Macháča, v trestnej veci odsúdeného Z. J., o žiadosti odsúdeného o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody z ústavu s maximálnym stupňom stráženia do ústavu so stredným stupňom stráženia, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 2.10.2020 č. k. 6Nt/82/2020-17 na neverejnom zasadnutí konanom dňa 21.01.2021 takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného Z. J., nar. XX.XX.XXXX, z a m i e t a .

odôvodnenie:

1. Okresný súd Trnava uznesením zo dňa 2.10.2020, č. k. 6Nt/82/2020-17 rozhodol takto: Podľa § 411 ods. 1 Tr. por. s poukazom na § 9 ods. 2, ods. 4 písm. c) Zák. č. 475/2005 Z.z. o výkone trestu odňatia slobody v znení neskorších právnych predpisov súd žiadosť odsúdeného Z. J., nar. XX.XX.XXXX v M., t. č. vo výkone trestu v ÚVV a ÚVTOS Leopoldov o zmenu súdnej diferenciácie trestu uloženého mu rozsudkom Okresného súdu Bratislava I zo dňa 18.12.2015 sp. zn. 2T/48/2013 do ústavu so stredným stupňom stráženia zamietal.

2. Proti tomuto uzneseniu podal sťažnosť odsúdený, bezprostredne po jeho vyhlásení na verejnom zasadnutí. Prokurátor sa práva na podanie sťažnosti vzdal.

3. Odsúdený odôvodnil podanú sťažnosť vo svojom písomnom podaní zo dňa 6. 11. 2020, ktoré doručil okresnému súdu dňa 12. 11. 2020 v (číslo listu 22 až 24). V odôvodnení sťažnosti odsúdený uvádza, že prvostupňový súd absolútne nekriticky prevzal absurdnosti, uvádzané v hodnotení ústavu na výkon trestu odňatia slobody a vôbec sa nezaoberal protichodnosťami a nelogickosťami, no napriek tomu prevzal odporúčanie ústavu ako právnu otázku riešiacu splnenia materiálnej podmienky preradenia, o čom má rozhodovať súd a nie ústav. Odsúdený poukazuje na to, že v hodnotení jeho správania ústav uviedol, že počas väzby sa dopustil menšieho porušenia povinnosti, no disciplinárne za to potrestaný nebol. Ďalej sa v tomto hodnotení uvádza, že sa vyskytli drobné porušenia ústavného poriadku, no opäť disciplinárne potrestaný nebol. Ak teda nebol disciplinárne potrestaný za takéto porušenia, nesmie to byť obsahom hodnotenia riaditeľa ústavu. Resocializačná prognóza bola určená ústavom ako menej priaznivá a bola odôvodnená trestnou minulosťou odsúdeného a tým, že aktuálne je odsúdený za obzvlášť závažný zločin. Podľa odsúdeného sa obidve tieto skutočnosti zohľadnili už v rozsudku pri ukladaní trestu a preto opakované vytýkanie tých istých okolností považuje za porušenie zásady „ne bis in idem“. Súd sa v napadnutom rozhodnutí s uvedenými absurdnosťami absolútne nezaoberal a to ani tým, že zo znenia celého tohto hodnotenia všetko spĺňa, no záver, že odsúdený čiastočne preukazuje splnenie podmienok na zmenu spôsobu výkonu trestu, no paradoxne odporučil zmenu spôsobu výkonu trestu. S týmito protichodnými tvrdeniami sa súd absolútne nevysporiadal. Doplnenie hodnotenia riaditeľa ústavu zo dňa 27. 8. 2020 uvádza, že odsúdenému bol uložený disciplinárny trest a z tohto dôvodu sa mení záver hodnotenia a neodporúča sa zmena spôsobu výkonu trestu. Podľa odsúdeného sa však súd nevysporiadal s tým, že 8 rokov sa správal na požadovanej úrovni a všetko spĺňal. Takéto hodnotenie ústavu nemôže byť považované za objektívne a súd na takéto

hodnotenie ani nemal prihliadať. V tomto kontexte je hodnotenie týchto dôkazov svojvoľné, arbitrárne a nepreskúmateľné. Odsúdený navrhuje aby Krajský súd v Trnave v zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil na prvostupňový súd na opätovné konanie a rozhodnutie.

4. Podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, a

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 193 ods. 1 Trestného poriadku nadriadený orgán zamietne sťažnosť, ak

a) nie je prípustná,

b) bola podaná oneskorene, neoprávnenou osobou, osobou, ktorá sa jej výslovne vzdala alebo ktorá znovu podala sťažnosť, ktorú už predtým výslovne vzala späť, alebo

c) nie je dôvodná.

5. Krajský súd v Trnave na podklade podanej sťažnosti podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku, preskúmal správnosť a zákonnosť všetkých výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť, ako aj správnosť postupu konania, ktoré týmto výrokom predchádzalo. Sťažnosť podal odsúdený ako oprávnená osoba, v zákonnej lehote a smeruje voči rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

6. Napadnutým uznesením prvostupňový súd rozhodol o žiadosti odsúdeného o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody. Svoje rozhodnutie prvostupňový súd odôvodnil tým, že predpokladom pre rozhodnutie súdu o zmene spôsobu výkonu trestu odňatia slobody preradením do ústavu s nižším stupňom stráženia je kumulatívne splnenie dvoch podmienok, a to tých, že odsúdený už vykonal potrebnú časť z výmery uloženého a nariadeného trestu odňatia slobody a počas doterajšieho výkonu trestu plní program zaobchádzania. Pokiaľ ide o splnenie prvej podmienky, odsúdený už vykonal viac ako polovicu z výmery uloženého a nariadeného trestu odňatia slobody. Druhá podmienka, a to tá, že odsúdený počas doterajšieho výkonu trestu plní program zaobchádzania, však nebola splnená s poukazom na hodnotenie ústavu na výkon trestu, z ktorého vyplynulo, že správanie a vystupovanie odsúdeného počas výkonu trestu nebolo vždy na požadovanej úrovni, vyskytli sa u neho drobné porušenia ústavného poriadku. Odsúdený bol síce jedenkrát disciplinárne odmenený, avšak bol aj jedenkrát disciplinárne potrestaný (dňa 24.07.2020 za porušenie liečebného režimu) a teda stanovený program zaobchádzania plní len čiastočne a v doplnenom hodnotení odsúdeného sa v závere uvádza, že ústav neodporúča zmenu spôsobu výkonu trestu u odsúdeného do ústavu so stredným stupňom stráženia. Nemožno konštatovať, že by odsúdený plnil program zaobchádzania, nakoľko sa v doplnenom hodnotení konštatuje, že program zaobchádzania odsúdený plní iba čiastočne. Z uvedených dôvodov súd zamietol návrh odsúdeného o zmenu spôsobu výkonu trestu preradením z ústavu na výkon trestu odňatia slobody z maximálneho stupňa stráženia do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko odsúdený v súčasnosti nespĺňa dôsledne všetky zákonom stanovené podmienky pre také rozhodnutie s tým, že má za to, že v ústave na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia bude v súčasnej dobe (a to do doby, kým nepríde k výraznejšej a dlhodobejšej pozitívnej zmene v správaní sa odsúdeného) naďalej lepšie zaručená náprava odsúdeného. K tomuto záveru súd viedla tiež trestná minulosť odsúdeného vyplývajúca z jeho odpisu registra trestov, keď v minulosti opakovane vykonával nepodmienečné tresty odňatia slobody, ktoré však zjavne v jeho prípade nevedli k náprave a vedeniu riadneho života na slobode bez páchania ďalšej trestnej činnosti a tiež závažnosť skutku, za ktorý odsúdený vykonáva trest odňatia slobody (odsúdený bol uznaný vinným zo spáchania obzvlášť závažného zločinu vraždy v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Trestného zákona).

7. Skutočnosti, ktoré zistil prvostupňový súd, a ktoré sú citované v predchádzajúcom odseku tohto uznesenia, považuje sťažnostný súd za správne a za relevantné, pri rozhodovaní o žiadosti odsúdeného o zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody. Rovnako ako prvostupňový súd, aj sťažnostný súd je toho názoru, že u odsúdeného nebola splnená zákonná podmienka, ktorú vyžaduje ustanovenie z § 9 ods. 2 zákona o výkone trestu odňatia slobody, teda, že odsúdený vo výkone trestu odňatia slobody plní program zaobchádzania. Z dokazovania, ktoré bolo vykonané pred prvostupňovým súdom, bolo jednoznačne preukázané, že stanovený program zaobchádzania plnil odsúdený iba čiastočne, pričom tento záver ústavu na výkon trestu odňatia slobody, bol skutkovo odôvodnený. Predpokladom na to, aby súd mohol vyhovieť v žiadosti odsúdeného na preradenie do ústavu s nižším stupňom stráženia, je taký stav, kedy odsúdený bude plniť program zaobchádzania a to v celom rozsahu, nie len čiastočne. Keďže odsúdený neplní program zaobchádzania v úplnosti, jeho žiadosti o zmenu spôsobu výkonu trestu, preradením do ústavu s nižším stupňom stráženia, nemohol súd vyhovieť.

8. Pokiaľ ide o sťažnostné námietky, tieto vyhodnotil tunajší súd v celom rozsahu ako nedôvodné.

9. Samotná skutočnosť, že odsúdený neplní stanovený program zaobchádzania, neumožňuje vyhovieť jeho žiadosti. Treba súhlasiť s názorom prvostupňového súdu, že pokiaľ by aj plnil stanovený program

zaobchádzania, neznamená to automaticky, že by musel jeho návrhu vyhovieť. Pri rozhodovaní môže súd brať do úvahy aj tie skutočnosti, ktoré v odôvodnení napadnutého uznesenia uvádza prvostupňový súd, teda závažnosť trestnej činnosti, pre ktorú je vo výkone trestu odňatia slobody, ako aj predchádzajúce odsúdenia. Nie je porušením zásady ne bis in idem, pokiaľ prvostupňový súd pri rozhodovaní o zmene spôsobu výkonu trestu odňatia slobody, berie do úvahy tie skutočnosti, ktoré bral do úvahy aj súd pri rozhodovaní o treste. Tie isté skutočnosti neboli odsúdenému pričítané dvakrát pri rozhodovaní o tej istej otázke. Hodnotenie trestnej minulosti odsúdeného a závažnosti jeho trestnej činnosti, malo rôzne následky pri rozhodovaní o treste a pri rozhodovaní o zmene spôsobu výkonu trestu odňatia slobody. Nakoľko v tomto prípade bolo pre zamietnutie žiadosti odsúdeného rozhodujúce to, že neplnil stanovený program zaobchádzania, nemohli úvahy prvostupňového súdu, ktoré sa vzťahujú v jeho trestnej minulosti a závažnosti skutku, za ktorý bol odsúdený, mať priamy vplyv na správnosť a zákonnosť napadnutého výroku.

10. Pokiaľ ide o hodnotenie správania sa odsúdeného vo výkone trestu odňatia slobody, vydané ústavom na výkon trestu odňatia slobody, z ničoho nemožno konštatovať, že by toto ohodnotenie bolo neobjektívne alebo zmätočné a že by nemohlo byť podkladom na rozhodnutie súdu. Názor odsúdeného na toto hodnotenie jeho subjektívnym názorom, s ktorým sťažnostný súd nesúhlasí. Závery hodnotenia o tom, či odsúdený spĺňa alebo nespĺňa podmienky na zmenu spôsobu výkonu trestu odňatia slobody a či ústav odporúča alebo neodporúča vykonať takúto zmenu, nie sú pre rozhodnutie súdu určujúce. Ide o názoru osoby, ktorá hodnotenie podáva. Súd nerozhoduje na základe odporúčania ústavu, ale na základe skutočností, ktoré z hodnotenia vyplývajú.

11. Konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, bolo realizované plne v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a odsúdenému bola daná možnosť reálne uplatniť všetky jeho práva, ktorému ustanovenia Trestného poriadku priznávajú.

12. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti a zistenia, realizovanej v rámci sťažnostného konania, dospel tunajší súd k záveru, že napadnuté uznesenie prvostupňového súdu je v celom rozsahu správne a zákonné, sťažnosť odsúdeného je nedôvodná a preto ju zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.